

נחשב כרשות הרבים אף שאין מכתפים עליו. ואם הוא גבוה ממשלשה
ועד תשעה טפחים, לא מדרס דרסי ליה, ולא בתופי מכתפי – אין
דורכים עליו מחמת גובהו, ואף אין מכתפים עליו, וכיון שאינו מקום
המשמש את הרבים, אינו נחשב כרשות הרבים. אך כשגובה תשעה
טפחים, ונדא רבים מכתפין עילוייה – עליו, לפי שאינו נמוך ביותר
וגם לא גבוה ביותר. והואיל ועמוד זה משמש את הרבים נחשב רשות
הרבים.
הגמרא דנה האם שיעור תשעה טפחים נאמר גם בגומא הנמצאת
ברשות הרבים: אמר ליה אבוי לרב יוסף, גומא מאי – מהו הדין
בגומא הנמצאת ברשות הרבים ועמוקה תשעה טפחים, האם גם כן
דינה כרשות הרבים, לפי שגם היא משמשת את הרבים, מפני שבני
אדם העוברים ברשות הרבים מצניעים שם את חפציהם עד שיחזרו
דרך שם ויטלום. אמר ליה רב יוסף לאבוי, וכן בגומא – דין הגומא
כדין העמוד, שאם היא עמוקה תשעה טפחים נחשבת רשות הרבים.
רבא אמר, בגומא לא – גומא אינה נחשבת כרשות הרבים כמו
עמוד. מאי מעמא – מהו הטעם לכך, משום דתשמיש על ידי הדין
– שאינו נוח, לא שמייה – אינו נקרא תשמיש, ולכן אין בגומא זו צורך
לרבים ואינה כרשות הרבים, אלא הרי היא כרמלית.
הגמרא מקשה על רבא מברייטא: איתרביה – והקשה לו רב אדא בר
מתנא לרבא, שנינו בברייטא. הויה קופתו מופתה ברשות הרבים,
אם היא גבוהה עשרה ורחה ארבעה על ארבעה טפחים, אין
מטלטלין לא מתוכה לרשות הרבים, ולא מרשות הרבים לתוכה,
לפי שהקופה היא רשות היחיד. אך אם היא פחות מכן, שגובהה
פחות מעשרה טפחים, או שרוחבה פחות מארבעה על ארבעה,
מטלטלין ממנה לרשות הרבים ולהיפך. וכן בגומא דינה כמו קופה.
מסיימת הגמרא את הקושיא: מאי – מהי כוונת הברייטא במה
שאמר רבא בגומא, לאו אסיפא – האם אין זה מתפרש גם על
הסיפא, כלומר, על מה ששנינו 'פחות מכן מטלטלין', וביאורו, שכשם
שקופה הגבוהה פחות מעשרה מותר לכתחילה לטלטל מתוכה
לרשות הרבים ומרשות הרבים לתוכה, כך דין הגומא. וטעם היתר
הטלטול באופן זה, משום שהגומא נחשבת כרשות הרבים. ובהכרח
מדובר בגומא עמוקה תשעה, שהרבים משתמשים בה קצת. והרי
שנינו בברייטא שלא כשיטת רבא.
מתרצת הגמרא: לא – מה ששנינו 'וכן בגומא' אינו מתפרש על
הסיפא, אלא ארישא בלבד, ששנינו שקופה הרחבה ארבעה וגבוהה
עשרה הרי היא רשות היחיד, ועל כך מוסיפה הברייטא שגם גומא
הרחבה ארבעה ועמוקה עשרה ברשות הרבים נחשבת כרשות
היחיד. אבל ברחבה ארבעה ואינה עמוקה עשרה, אף אם היא
עמוקה תשעה, אין דינה כקופה, אלא אסור לטלטל מתוכה לרשות
הרבים, לפי שדינה ככרמלית, וכשיטת רבא.
הגמרא מקשה על רבא, מברייטא הדנה בשני עירובי תחומין: אסור
לצאת בשבת חוץ לתחום, כלומר יותר מאלפיים אמה. הנצרך לצאת
יותר משיעור זה, מניח בערב שבת מזון שתי סעודות לסוף אלפיים
אמה מן המקום ששבת שם בערב שבת, ועל ידי כך נחשב כאילו
שבת במקום שהניח את מזונו, אף על פי ששבת בתוך העיר, לפי
שדעתו של אדם נתונה על המקום שמוזנו שם, ומותר ללכת משם
עוד אלפיים אמה לכל צד. והוא הנקרא 'עירובי תחומין'. המניח
עירובי תחומין, צריך להתכוין שתקנה לו שביתתו' וכלומר, שייחשב
כאילו שבתו במקום שיוכל להביא אליו את העירוב ולאוכלו אם
יצא. אך אם כיון לשבות במקום אחר, והמזון שערב בו נמצא
במקום אחר, ואינו יכול לטול את המזון ולהביאו למקום שבו התכוין
לשבות, אין עירובו עירוב. ומן קניית השביתה, הוא בבין השמשות
של כניסת השבת. על כן, אם העירוב היה קיים במשך כל בין
השמשות, קנתה לו השביתה, ואף על פי שנאכל או נאבד מיד לאחר
מכן מותר לו ללכת משם אלפיים אמה נוספים במשך כל השבת,
וכמו שהתבאר. אך אם נאכל העירוב קודם גמר בין השמשות, הרי
זה כאילו לא עירב, ואין לו ללכת אלא אלפיים אמה בלבד ממקומו.
איתרביה – הקשה רב אדא בר מתנא לרבא, שנינו בברייטא,

הגמרא דוחה דוחה שבירי רב חסדא אינם תלויים במחלוקת. דוחה
הגמרא: אמר אבוי, אם נח על מקום שאין בו ארבעה על ארבעה
ברשות היחיד, דכולי עלמא לא פליגי – רבי וחכמים אינם חולקים
שחייב, בדרך חסדא, שאין צריך ברשות היחיד הנחה על מקום שיש
בו ארבעה על ארבעה. אלא הקא – כאן בברייטא. מדובר באילן
העמוד ברשות היחיד, ונפו – ראש האילן, כלומר, ענפיו ועליו,
נוטה לרשות הרבים, וזרק חפץ ברשות הרבים ונח אנופו – על ראש
האילן, דרבי סבר, אמרינן שדי נופו בדרך עיקרו – אנו אומרים
השלך נופו אחר גזעו, כלומר, דנים את ראש האילן כדין גזעו,
והואיל והגזע נמצא ברשות היחיד נחשב כאילו גם הראש נמצא שם,
ונמצא שזרק חפץ מרשות הרבים לרשות היחיד וחייב. ורנןן סברי
– וסוברים, לא אמרינן שדי נופו בדרך עיקרו – אין אומרים השלך
נופו אחר גזעו, ונמצא שהחפץ שזרק ברשות הרבים נח ברשות
הרבים, ופטור.

הסוגיא להלן דנה בוורק כלי גדול מרשות היחיד לרשות הרבים,
ומביאה כמה אופנים בזה: אמר אבוי, זרק פוורת – כלי עגול
שהדבורים נאספות בו ועושות בתוכו את הדבש, והוא עשוי מקנים
קלועים, מרשות היחיד לרשות הרבים, אם היא גבוהה עשרה
טפחים, ואינה רחבה ששה טפחים, חייב, ככל שזרק חפץ מרשות
היחיד לרשות הרבים. אך אם היא רחבה ששה טפחים, מפני
שיש בה את המיירות של רשות היחיד, ולפיכך יצאה מכלל 'חפץ'
ונעשית רשות, ואין חייבים אלא על זריקת חפצים, ולא על זריקת
רשויות. ואף על פי ששיעור האורך והרוחב של רשות היחיד הוא
ארבעה על ארבעה, מכל מקום כשהוא בעיגול צריך רוחב של ששה
טפחים, מפני שלא נחשב העיגול רשות היחיד אלא אם כן אפשר
לרבע בתוכו ריבוע של ארבעה טפחים על ארבעה, וזה שייך רק אם
יש בעיגול רוחב של כששה טפחים.

רבא אמר, אם גובה הכוורת הוא עשרה טפחים, אפילו אם אינה
רחבה ששה טפחים, ואינה נחשבת לרשות בפני עצמה, גם כן פטור.
ומפרשה: מאי מעמא – מהו הטעם שפטור גם באופן זה, משום שכיון
שגובהה עשרה, אי אפשר לקרומיות – צלעות – של קנה היוצאות
מעל דופני הכוורת אחרי שתיקנו אותה, שלא יעלו למעלה מעשרה
טפחים. כלומר, בשעה שהכוורת נחה ברשות הרבים, הרי הקצוות
של קרומיות אלו שהן חלק ממנה נחים למעלה מעשרה טפחים
שהוא מקום פטור, והואיל ולא נחה כל הכוורת ברשות הרבים,
נמצא שלא היתה כאן הנחה המחייבת.

הגמרא דנה בוורק כוורת הפוכה: בפאה – אם הפך את הכוורת על
פיה – על פתחה. כלומר, שוליה כלפי מעלה, ופתחה נוטה למטה
כלפי קרקע רשות הרבים, וכך זרק אותה לרשות הרבים. אם גובה
הכוורת הוא רק שבעה טפחים ומשהו, חייב. אך אם היא גבוהה
שבעה טפחים ומחצה, פטור, לפי שכשהגיעה לפחות משהו
טפחים סמוך לקרקע, נחשב כאילו כבר נחה ברשות הרבים מחמת דין
'לבד', והרי בשעה זו עדיין נמצא הקצה העליון של הכוורת למעלה
מעשרה טפחים, שהוא מקום פטור, והואיל ולא נחה כל הכוורת
ברשות הרבים, אין כאן הנחה המחייבת.

רב אשי אמר, אפילו אם גובה הכוורת הוא שבעה טפחים ומחצה,
חייב. מאי מעמא – מהו הטעם, משום שמחיצות הכוורת לתוכן
עשויות – נעשו כדי שיוכלו לתת לתוכן דבש, ולא כדי שיהפכו אותן
כלפי מטה, ולכן אין בהן תורת לבד כשזון הפוכות, ונמצא שהכוורת
לא נחה על הארץ עד שהגיעה לקרקע, ובאותה שעה היא מונחת
כולה ברשות הרבים.

הגמרא דנה בעמוד הנמצא ברשות הרבים, האם דינו כרשות הרבים:
אמר עולא, עמוד הגבוה תשעה טפחים הנמצא ברשות הרבים,
ורבים מהולכי רשות הרבים מכתפין עליו – מתקנים על גבו את
המשאוי המונח על כתפיהם, וזרק חפץ ארבע אמות ברשות הרבים
ונח על גביו – על ראש העמוד, חייב כאילו נח על גבי קרקע רשות
הרבים. מפרש עולא: מאי מעמא – מהו טעם דין זה, משום שאם
העמוד גבוה פחות ממשלשה טפחים מקרקע רשות הרבים, מדרס
דרסי ליה רבים – הרבים דורכים עליו בדרך הילוכם, ולכן הוא

58 שאינו עמוק עשרה, והוא כרמלית לשיטת רבא, לפי שתשמיש בני
 59 רשות הרבים בבור זה אינו נחשב תשמיש ואינו חלק מרשות הרבים.
 60 וְרַבֵּי הֵיא, כלומר, ובכל זאת לא קשה מדוע עירובו עירוב והרי אינו
 61 יכול להביא בשבת את העירוב למקום שבינתו, לפי שהברייתא
 62 שנויה בשיטת רבי דְאִמְרַן – שאמר] בעירובין (אב), כֵּל דְבָר שְׁהוּא
 63 אסור בשבת משום שְׁבוּת דרבנן, לֹא גִזְרִי עֲלֵיו חֲכָמִים לאוסרו בִּין
 64 הַשְּׁמֻשׁוֹת – בזמן שהוא ספק יום ספק לילה, אלא דווקא בשעה
 65 שהוא ודאי שבת. ולכן אף על פי שבשבת עצמה אסור להוציא את
 66 העירוב מתוך הבור [שהוא כרמלית] אל מקום שבינתו [שברשות
 67 הרבים], מכל מקום הואיל וזמן חלות העירוב הוא בבין השמשות של
 68 כניסת השבת, והאיסור להוציא מכרמלית לרשות הרבים אינו אלא
 69 'שבות' בלבד, ונמצא שבבין השמשות היה מותר להכניס את העירוב
 70 אל מקום שבינתו ולאוכלו, לפיכך עירובו עירוב. ואין להוכיח מן
 71 הברייתא שגומא ברשות הרבים דינה כרשות הרבים.
 72 רבא מביא ראיה לשיטתו. הוסיף רבא ואמר לרב אדא בר מתנא: וְלֹא
 73 תֵימָא – ואל תאמר, דְחֻוּי קָא מְרַהֲנָא לָךְ – שמה שתירצתי את
 74 הקושיות שהקשית עלי מן הברייתות שהבאת, לא נתכוונתי בכך
 75 אלא לדחות את קושיותיך בלבד, אבל האמת היא כאביי שגומא
 76 בור שזעמקם פחות מעשרה הם רשות הרבים. אל תאמר כן, אֶלְמָא
 77 בְדִיקָא קְאָמְרִינָא לָךְ – אני ואמר לך, כלומר, כך היא האמת
 78 שתשמיש שעל ידי הדחק אינו נקרא תשמיש, ולפיכך הבור והגומא
 79 אינם רשות הרבים. דְתַנְן בְּמִשְׁנָה (להלן ק) אִם הָיָה רֶקֶק מִים – אדמת
 80 רפש וטיט, ומים צפים מעליה, וְרִשׁוֹת הַרְבִּים מְהַלְכַת בּוֹ – בני רשות
 81 הרבים עוברים באותו רקק ברגליהם, הַזִּירְק חֲפֵץ לְתוֹכָהּ ועבר אֶרְבַּע
 82 אַמּוֹת, הָיִיב, לפי שהיא רשות הרבים גמורה. וְכַמּוֹהּ הוּא שִׁיעוֹר
 83 עומקו של רֶקֶק מִים שייחשב רשות הרבים, פָּחוֹת מֵעֶשְׂרֵה טַפְחִים
 84 מים. אבל אם הוא עמוק יותר מכך, הרי הוא כרמלית. חוורת המשנה
 85 על דבריה ואומרת: וְרֶקֶק מִים שְׂרִשׁוֹת הַרְבִּים מְהַלְכַת בּוֹ, הַזִּירְק
 86 חֲפֵץ לְתוֹכָהּ ועבר אֶרְבַּע אַמּוֹת, הָיִיב.
 87 רבא מבאר את הכפילות במשנה, ומסיים את הראיה: בְּשִׁלְמָא – מוכן
 88 הדבר מדוע שנה התנא רֶקֶק מִים, רֶקֶק מִים תֵרִי זִמְנִי – ושת
 89 פעמים, משום שְׁהָד – ופעם אחת] שנה כן להשמיענו שהיא רשות
 90 הרבים בִּימּוֹת הַחֲמִיָּה, וְחָד – ופעם אחרת] שנה כן להשמיענו שהיא
 91 רשות הרבים בִּימּוֹת הַשְּׁשִׁמִּים, וְצִירְכָא – והוצרך להשמיענו זאת,
 92 דְאִי אֲשַׁמְעִינוּ – שאם היה התנא משמיענו דין זה רק בִּימּוֹת הַחֲמִיָּה,
 93 הייתי אומר, שרק בימות החמה דינה כרשות הרבים, לפי שבתקופה
 94 זאת הרי היא משמשת את הרבים, משום דְעֵבְרִי אִינְשֵׁי לְקָרוּרֵי
 95 נִפְשֵׁיהוּ – שאנשים עשויים להלך בתוך הרקק כדי לקרר עצמם
 96 מהחום, אֲבָל בִּימּוֹת הַשְּׁשִׁמִּים שאינם צריכים להתקרר, אִימָא –
 97 הייתי אומר, שלא נחשב רשות הרבים. וְאִי אֲשַׁמְעִינוּ – ואם היה
 98 התנא משמיענו דין זה רק בִּימּוֹת הַשְּׁשִׁמִּים, הייתי אומר, שרק בימות
 99 הגשמים רשות הרבים היא. כִּיּוֹן דְאֵיבָב דְמִטְנִיף מְקַרֵי וְנִחִית –
 100 שהואיל והעובר ברשות הרבים כבר מלוכלך מהטיט הנמצא ברשות
 101 הרבים עצמה, עלול לקרות שירד לרקק וילך בו, אֲבָל בִּימּוֹת הַחֲמִיָּה
 102 שלא נמצא טיט ברשות הרבים, והעוברים שם אינם מתלכלכים,
 103 שמוא נאמר שאינם יורדים לתוך הרקק כדי שלא להתלכלך, וְלֹא
 104 נחשב רשות הרבים, לכן צִירְכָא – הוצרך התנא להשמיענו פעמיים
 105 דין רקק.
 106 אֶלְמָא מה ששנה התנא 'הילוף', כלומר, 'רשות הרבים מהלכת בו'
 107 תֵרִי זִמְנִי – ופעמיים], קשה, לָמָּה לִי – מה בא להשמיענו בכפל זה,
 108 הרי לדין זו באה ללמד שמדובר דווקא באופן שיש לרבים צורך בו,
 109 ואם כן אין בכך שכתב זאת ברישא וממנו נלמד לסיפא, ובסיפא היה
 110 די שישנה יורקק מים שברשות הרבים הוורק לתוכו חייב. אֶלְמָא לֹא
 111 שְׁמַע מִינָהּ – אלא ודאי יש ללמוד מכפילות זו, שמה שנקט התנא
 112 'מהלכת בו', הוא בדווקא, לפי שרק 'הילוף' עַל יְדֵי הַדְחָק – מה
 113 שהרבים עוברים במקום מסויים אף שאינו נוח להם, וכגון רֶקֶק, שְׁמִיָּה
 114 – [נחשב] הילוף, וגורם לאותו מקום שיהא נידון כרשות הרבים. אבל

1 נִתְבָּרֵן לְשִׁבוֹת – לקנות שבינתו בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים, וְהֵנִיחַ את עִירוּבוֹ
 2 – המזון המיועד לעירוב, כְּבוֹר הנמצא על יד מקום השבינתו, אם
 3 לְמַעַל מֵעֶשְׂרֵה טַפְחִים וכפי שיתבאר בסמוך], עִירוּבוֹ עִירוּבוֹ, לפי
 4 שיכול להוציא בשבת מתוך הבור ולהביאו למקום השבינתו ולאכלו
 5 שם. אבל אם לְמַטָּה מֵעֶשְׂרֵה טַפְחִים, אִין עִירוּבוֹ עִירוּבוֹ, לפי שמקום
 6 השבינתו הוא ברשות הרבים, ואילו עירובו נמצא ברשות היחיד,
 7 ואסור לו להוציא את העירוב מרשות היחיד לרשות הרבים, ולפיכך
 8 לא קנה שבינתו שם.
 9 רב אדא בר מתנא מברר את כוונת הברייתא, ועל פי זה הוא מסיים
 10 את הקושיא. מברר רב אדא בר מתנא: הָיִיב דְמִי – במה מדובר,
 11 אֶלְמָא – אם נאמר שבכל הברייתא מדובר בְּבוֹר דְאִית בֵּיה – ושיש
 12 בו] עומק עֶשְׂרֵה טַפְחִים, ומה ששינונו לְמַעַל מֵעֶשְׂרֵה טַפְחִים עירובו
 13 עירוב' מוסב הוא על העירוב, כלומר, דְרַלְמָא וְאוֹתְבִיָּה – שהניח את
 14 העירוב בגובה הבור, מעל עשרה טפחים מקרקע הבור, ומה ששינונו
 15 לְמַטָּה מֵעֶשְׂרֵה טַפְחִים אִין עִירוּבוֹ עִירוּבוֹ, פירושו דְתַתָּא וְאוֹתְבִיָּה
 16 – שהוריד את העירוב והניחו בתוך עשרה טפחים התחתונים של
 17 הבור. הרי אין לפרש כך, לפי שאם כן קשה, מַה לִּי לְמַעַל וּמַה לִּי
 18 לְמַטָּה – איזה חילוק יש בין אם הניחו בגובה הבור, ובין אם הניחו
 19 בעומק הבור, הלא הואיל ועומק הבור הוא עשרה טפחים, הרי
 20 משפת הבור ולמטה, כולו רשות היחיד הוא, והואיל והתכונן שנתהא
 21 שבינתו ברשות הרבים ולא הניח את העירוב על שפת הבור אלא
 22 בתוכו, נמצא שהוא התכונן לשבות בְּמִקוֹם אֶחָד, כלומר, ברשות
 23 הרבים, ואילו עִירוּבוֹ, בְּמִקוֹם אֶחָד הוּא, כלומר, ברשות היחיד הוא
 24 מונח, ואינו יכול להוציא בשבת את העירוב מן המקום שהוא מונח
 25 שם ולאוכלו במקום השבינתו, ובאופן זה אין עירובו עירוב.
 26 אֶלְמָא לֹא – אלא ודאי מה ששינונו ברישא 'למעלה מעשרה טפחים
 27 עירובו עירוב', מדובר בְּבוֹר הָלֵית בֵּיה – [שאין בו] עֶשְׂרֵה טַפְחִים
 28 עומק, וְקַתְנִי – [ושנינו] 'עִירוּבוֹ עִירוּבוֹ', ועל כרחק הטעם הוא לפי
 29 שהוא יכול להוציא בשבת את העירוב מתוך הבור ולאכלו במקום
 30 השבינתו ומה ששינונו בסיפא 'למטה מעשרה טפחים' זהו בור
 31 שקרקעיתו למטה מעשרה טפחים יש לו חלל עשרה, והוא רשות
 32 היחיד, ולכך אין מערובו עירוב. שהרי אינו יכול להוציא את העירוב
 33 מהבור למקום שבינתו ברשות הרבים. אֶלְמָא – מוכח מכך,
 34 שתשמיש על ידי הַדְחָק של בני רשות הרבים בבור, שְׁמִיָּה – [נחשב]
 35 תשמיש, וכיון שהבור משמש לבני רשות הרבים, דינו כרשות הרבים.
 36 שאם תשמיש על ידי הדחק אינו תשמיש, ולכך הבור אינו תשמיש
 37 הרבים ודינו ככרמלית, הרי מדרבנן אסור להוציא את העירוב
 38 למקום השבינתו שהוא רשות הרבים, ונמצא שהוא במקום אחד
 39 ועירובו במקום אחר, והיאך שינונו שעירובו עירוב. וקשה על רבא
 40 שאמר שגומא העמוקה פחות מעשרה טפחים, הרי היא כרמלית.
 41 רבא מתרץ בשני אופנים: זְמַנִּין מְשַׁנֵּי לֵיה – לפעמים תירץ לו רבא
 42 ולרב אדא בר מתנא], הוּא עִירוּבוֹ נמצאים בְּכַרְמְלִית, כלומר, מה
 43 ששינונו בברייתא 'נתכונן לשבות ברשות הרבים', אין פירושו רשות
 44 הרבים ממש אלא כרמלית, ומדובר בבור הנמצא בכרמלית כגון
 45 בקעה, והוא נתכונן לשבות על שפת הבור. ועל כן כשאין בבור
 46 עשרה טפחים עירובו עירוב, לפי שגם מקום השבינתו וגם העירוב
 47 נמצאים בכרמלית. וְהֵתְנָא שאמר 'נתכונן לשבות ברשות הרבים',
 48 אִמְרֵי קְרִי לָהּ – מדוע קרא לכרמלית 'רשות הרבים', לְפִי שְׂאִינָהּ
 49 רִשׁוֹת הַיְחִיד, כלומר, התנא בא להדגיש בכך, שמה ששינונו שאם
 50 עומק הבור עשרה טפחים אין עירובו עירוב, דין זה נאמר רק אם לא
 51 היה הבור ברשות היחיד. אבל אם נתן את עירובו בבור הנמצא בחצר
 52 שהיא רשות היחיד ונתכונן לשבות בחצר שעל שפת הבור, בכל ענין
 53 עירובו עירוב, שהרי באופן זה אף הבור הוא חלק מרשות היחיד,
 54 ורשאי להוציא את העירוב מהבור למקום שבינתו.
 55 וְזְמַנִּין מְשַׁנֵּי לֵיה – ולפעמים תירץ לו רבא, הוּא בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים,
 56 כלומר, מה ששינונו 'נתכונן לשבות ברשות הרבים', אכן פירושו
 57 רשות הרבים ממש, וְעִירוּבוֹ בְּכַרְמְלִית, שהרי העירוב נמצא בבור

41 שנינו **נִזְמַל** חפץ מן הַעֲנִי העומד ברשות הרבים ומניח אותו על
 42 האיסקופה שהיא רשות היחיד, **הָאֵל אָמַר מְעִיל** – הרי הוא מכניס בכך
 43 את החפץ מְרֵשׁוֹת הַרְבִּים לְרֵשׁוֹת הַיְחִיד.
 44 **אֵלָא** נאמר שמדובר בַּאֲסֻקְפָּת פְּרָמְלִית, וכגון שעומדת ברשות
 45 הרבים רחבה ארבעה על ארבעה טפחים, אך אינה גבוהה עשרה
 46 טפחים, הרי לפי זה קשה בין מן הרישא ובין מן הסיפא, היאך שנינו
 47 **שְׁנִזְמַל וְנִתְּנָן לְבִתְחִלָּה** בין מן העני ובין מבעל הבית, **סוֹף סוֹף,**
 48 **אִיסוּרָא מִיְהָא אִיתָא** – הרי על כל פנים יש כאן איסור דרבנן, שהרי
 49 הוא מטלטל ממכרמלית לרשות היחיד ולרשות הרבים ולהיפך.
 50 מסיקה הגמרא: **אֵלָא** על כרחך המדובר בברייתא הוא, בַּאֲסֻקְפָּה
 51 דְּמִקּוּם פְּמִזֵּר בְּעֵלְמָא הוּא – באיסקופא שהיא רק מקום פטור בלבד,
 52 כְּגֻזְן דְּלִית בֵּיה (ו-שאין בה) אַרְבְּעָה עַל אַרְבְּעָה טפחים רוחב, והיא
 53 מקום המסויים וראשה רחב קצת, והיא גבוהה שלשה, ועומדת סמוך
 54 לרשות היחיד ולרשות הרבים. **וְכִי הָא דְכִי אִתָּא** (ו-וכמו דבר זה,
 55 שכשבא רב דימי מארץ ישראל לבלב, **אָמַר** בשם רבי יוחנן, **מִקּוּם**
 56 **שְׂאִין בּוֹ אַרְבְּעָה עַל אַרְבְּעָה טַפְחִים** רוחב, שהוא מקום פטור, והוא
 57 עומד בין רשות הרבים לרשות היחיד, מוֹתֵרָא גַם לְכַנֵּי רֵשׁוֹת הַיְחִיד,
 58 **וְגַם לְכַנֵּי רֵשׁוֹת הַרְבִּים לְבִתְחִלָּה עֲלִיו** – להוריד עליו את המשאוי שעל
 59 כתפיהם כדי לחזור ולתקן אותו על כתפיהם. **וּבְלָבָד שְׁלֵא יִחְלִיפוּ**
 60 מרשות היחיד לרשות הרבים, כלומר, שהעומד ברשות היחיד לא
 61 יניח את המשאוי שעליו על המקום פטור ויחזור ויטלנו משם ויניחו
 62 ברשות הרבים, שזה אסור מדרבנן, לפי שנראה לאנשים כאילו
 63 מוציא מרשות לרשות, ומתוך כך יבואו להכניס ולהוציא מרשות
 64 היחיד לרשות הרבים גם בלי הפסק מקום פטור. וכמו כן שנינו
 65 בברייתא לעיל (א), **זְבִלְבַד שְׁלֵא יִטוּל** (העומד על האיסקופה, חפץ
 66 מבעל הבית ונותן לעני, מעני ונותן לבעל הבית, שגם זה אסור מפני
 67 חשש זה.
 68 הגמרא ממשיכה לבאר את הברייתא: **אָמַר מָר** (לעיל (א)), העומד על
 69 האיסקופה מותר לטלטל מתוכה בין לרשות הרבים ובין לרשות
 70 היחיד ולהיפך, **וּבְלָבָד שְׁלֵא יִטוּל** חפץ מִבְּעַל הַבַּיִת הנמצא ברשות
 71 היחיד ונותן לְעֵנִי הנמצא ברשות הרבים, וכן לא יטול מְעֵנִי ונותן
 72 לְבְּעַל הַבַּיִת. **וְיִמְכַל** מקום **אִם נִזְמַל** מהעומד ברשות זו ונתן לעומד
 73 ברשות השניה, **שְׁלִשְׁתָּן** (ו-העומד ברשות הרבים, העומד ברשות
 74 היחיד, והעומד על האיסקופה) **פְּטוּרִין** מחטאת וממיתה, לפי שלא
 75 עברו על איסור תורה, שכן אין כאן העברה מרשות לרשות, שהרי
 76 נח באמצע במקום פטור.
 77 מקשה הגמרא: לִימָא תִּיְהִי תִּיְהִי הַיְחִידָא דְרָבָא – האם נאמר שמברייתא
 78 זו תהיה פירכא על רבא. **דְּאָמַר רָבָא**, הַפְּעֻבֵיר חָפִץ מִתְחִילָת אַרְבַּע
 79 אמות לְסוֹף אַרְבַּע אמות בְּרֵשׁוֹת הַרְבִּים, אָף עַל פִּי שְׁהַעֲבִירוּ

1 מקום שאין בו הילוך לרבים, כגון גומא ובור, הַתְּשָׁמִישׁ שמשתמשים
 2 בו הרבים **עַל יְדֵי הַדְּחָק**, כגון להצניע בו חפציהם, **לֹא שְׁמִייה**
 3 **תְּשָׁמִישׁ**, ואינו גורם שיהא נידון כרשות הרבים, אלא הרי הוא
 4 כרמלית. מסיקה הגמרא: **אֲכַן שְׁמַע מֵיְנָה** – מוכח ממשנה זו
 5 שתשמיש הרבים שעל ידי הדחק אינו נקרא תשמיש כדי להחשיב
 6 את מקומו כרשות הרבים, וכדעת רבא.
 7 הגמרא מבררת דין מעביר חפץ ארבע אמות ברשות הרבים, אך לא
 8 העביר את כולו כאחד: **אָמַר רַב יְהוּדָה**, הָאֵי וִירוּא דְקָנִי – חבילה
 9 של קנים ארוכים, **רָמָא וְקָפִיה**, רָמָא וְקָפִיה – השליכה וקפה,
 10 ושוב השליכה וקפה, כלומר, החבילה היתה מונחת על גבי קרקע,
 11 והגביה הקצה האחד והיה הקצה השני מונח במקומו הראשון בארץ
 12 והשליכו לפניו, וחזר והגביה הקצה השני שהיה מונח בארץ והשליכו
 13 לפניו על דרך זו, עד שהעביר את החבילה ארבע אמות ברשות
 14 הרבים, **לֹא מִיְחִיב** – אינו חייב משום מעביר ארבע אמות ברשות
 15 הרבים, מפני שאף פעם לא עקר את כל החבילה ממקומה, ועקירת
 16 חלק מהחפץ אינה נחשבת עקירה, **עַד דְּעָקַר לֵיה** – עד שיגביה את
 17 כל החבילה ויעקור אותה ממקומה, ויעביר אותה ארבע אמות
 18 ברשות הרבים ויניחנה, ואזי יתחייב.
 19 הגמרא חוזרת לבאר את המשך הברייתא לעיל (א), שפירטה אלו
 20 מקומות לכולות בכל אחת מארבע רשויות בשבת: **אָמַר מָר** – הובא
 21 לעיל בברייתא, **אָדָם עוֹמֵד עַל הָאֲסֻקְפָּה** – מפתן כניסה, וְנִזְמַל
 22 לכתחילה חפץ מִבְּעַל הַבַּיִת העומד ברשות היחיד ומניחו על
 23 האיסקופה, **וְכֵן נִתְּנָן לֹא** חפץ שהיה מונח על האיסקופה, אף על פי
 24 שנמצא שהנחתו היא ברשות היחיד. **וְכֵן נִזְמַל** חפץ מְעֵנִי העומד
 25 ברשות הרבים ומניחו על האיסקופה, **וְכֵן נִתְּנָן לֹא** חפץ שהיה מונח
 26 על האיסקופה והנחה היא ברשות הרבים.
 27 הגמרא מבררת באיזו איסקופה מדובר. מבררת הגמרא: הָאֵי
 28 אֲסֻקְפָּה, מָאֵי – איסקופה זו, מה היא, כלומר, באיזו איסקופה שנינו
 29 שמוותר לטלטל מתוכה בין לרשות היחיד ובין לרשות הרבים, וכן
 30 להיפך. **אִילִימָא** – אם נאמר שמדובר בַּאֲסֻקְפָּת רֵשׁוֹת הַרְבִּים –
 31 שנחשבת רשות הרבים, כגון המפתן שבין רשות הרבים למבוי, ואין
 32 תקרה מעל האיסקופה, והלחי' המתיר את הטלטול במבוי נמצא
 33 במבוי לפניו ממנו (ציוור א), והמפתן אינו גבוה שלשה טפחים מקרקע
 34 רשות הרבים, אם כן קשה היאך שנינו שְׁנִזְמַל חפץ מִבְּעַל הַבַּיִת
 35 העומד ברשות היחיד ומניח אותו על האיסקופה, הָאֵא מְפִיכָ – הרי
 36 הוא מוציא בכך את החפץ מְרֵשׁוֹת הַיְחִיד לְרֵשׁוֹת הַרְבִּים.
 37 וְאֵלָא נאמר שמדובר בַּאֲסֻקְפָּת רֵשׁוֹת הַיְחִיד, כגון איסקופה שבין
 38 המבוי לרשות הרבים, והאיסקופה תחת התקרה של המבוי, או שהיא
 39 עומדת לפניו מן הלחי (ציוור ב), או שהיא גבוהה עשרה טפחים
 40 ורחבה ארבעה על ארבעה טפחים, הרי לפי זה קשה מן הסיפא, היאך